

## Jackova Píseň

Jiří Šlitr

Můj strýček Jack když narodil se, to bylo slávy!  
Pan starosta gratuloval, bučely krávy.  
Táta z něj chtěl každým coulem námořníka mít,  
máma proto dávala mu slivovici pít.

Když Jackovi táhlo kvapem na čtrnáctý rok,  
řek mu táta: Teď uděláš do života krok.  
Máma ti dá slivovici a já okurku  
a pojedješ třetí třídou až do Hamburku.

Jack se strašně vody štítí,  
jak má námořníkem býti?  
Původem z moravské vísky  
moře nezná, zato zná whisky.

V Hamburku hned za nádražím v první ulici  
Jackovi se začlo stýskat po slivovici.  
Zapad do první putyky, už z ní nevyšel,  
šestapadesát let o něm nikdo neslyšel.

Když mu bylo sedmdesát let a jeden den,  
pohádal se s putykářem, zaplatil, šel ven.  
Dojemný to vskutku pohled na tu postavu,  
jak s vlajícím plnovousem kráčí k přístavu.

Jack se strašně vody štítí,  
jak má námořníkem býti?  
Původem z moravské vísky,  
Moře nezná, za to zná whisky.

A tak Jack co vetchý stařec dílem náhody  
poprvé v životě spatřil tolika vody.  
Řek si: Hele, slivovice!  
Skočil tam a pil  
a než přišel vodě na chuť, tak se utopil.

Tak dlouho se vody štítil,  
až se na tu vodu chytil,  
původem z moravské vísky  
měl pít sodovou vodu s whisky.